

Veverka



[Anatolij Kim](#)

Veverka - Anatolij Kim ke stažení PDF

Alegorické drama s prvky humoru.

"Předesílám, že jsem se ještě nikdy v životě žádné recenze ani literární kritiky nedopustil, protože jsem si myslel, stejně jako Karel Čapek, že kritik je člověk, který nám řekne jak by dílo napsal sám, kdyby to uměl. Nyní se tohoto činu dopouštím, tak trochu pod nátlakem, neboť se mi do rukou dostala knížka, která by podle anotace v tisku mohla do žánru patřit, což jsem měl rozsoudit. Tak jsem byl odsouzen nejprve celou knihu přečíst, což byl sám o sobě čin téměř hrdinský, protože knížka to příliš „stravitelná“ není. Tím nechci tvrdit, že je špatná, to určitě ne. Autor, původem z Koreje, sirotek vychovaný a žijící v Sovětském Svazu, v knize popisuje život čtyř přátel, studenti malířské akademie - a vlastně i svůj, neboť je jedním z nich. Není to ovšem vyprávění běžné. Celá kniha je silně alegorická; příklady nacházíme prakticky všude. Zvláště výrazněji to projevuje v tom, že autor nechává volně měnit lidi za zvířata a obráceně. Je to jeho způsob nazírání lidí a dělá to někdy velmi vtipně - v přítmi vidí velkou dogu, která přijde ke stromu, zvedne nohu a vymočí se. Když skončí, za stromem vyjde člověk, takový zavalitý hromotluk, a ještě si zapíná poklopec. Další zvláštností je, že autor má schopnost „převtělít“ se do ostatních hrdinů příběhu a popisovat děj jejich očima. Někdy to dělá tak šikovně, že nevíme, který z nich srovná děj vypráví. Vůbec bych řekl, že zde autor úplně přestal

uznávat prostor a hlavně čas pro něj není
přímka a na ní před, teď a po. Čas je pro něj
plocha, na které se vyskytuje jaksi všude.
Ostatně mužů zde ocitovat přesně, co říká
autor o čase a o jeho vztahu k prostoru:
„Existenci času uznáváme jen proto, že se
něco odehrálo a pak to skončilo. V prostoru
se odehrávají nějaké události, dejme tomu
plyne něčí život - ale to jenom prostor
pozměňuje svou podobu, a my tomu říkáme
čas, Liliano. Proměňování prostoru, to je
právě život, a nikoli smutné míjení času, jak
si myslíme my. Pro nás přece nic nepomíjí.
Prostor zůstává stále tam, kde byl, jenom
pořád mění svůj vzhled účinkem našich
životů“. Vůbec celá kniha je hluboce
filozofická, hodně je v ní vyjádřeno
symbolicky a jen místy se nechá autor
vyprovokovat k otevřenějšímu vyznání svého
názoru. O ty zajímavé, aspoň z mého
pohledu, bych se rád zase podělil: „Jak se
máme zbavit omylů prožitého života? Kéž by
se dal v té minulosti, která je stále s námi,
rázně zavést dokonalý pořádek... Zasáhnout
do té minulosti - a aspoň něco na ní vylepšit.“
Kdo z nás by po něčem takovém nezatoužil?
Já mockrát. Co si říká autor - veverka - o
lidech? Proč on je zrovna veverka? Tady je
překrásná odpověď: „Nemohu se však ani
přimknout ke skutečným lidem, protože jsem
jiný než oni. Nemám jejich bezstarostnou,
vskutku božskou nebojácnost, dá se dokonce
říci, že žiji v zajetí hrůz. Není mi dána ona
blažená slepota jako JIM, když oslnění blesky
bezpočetných světových katastrof pořádají
veselé plesy, skládají operety a chodí na
návštěvy. A konečně se nejvíc ze všeho bojím
smrti, násilné nebo přirozené, na tom nesejde,
a tento strach, jenž se nedá přemoci
rozumem, mi nedovolí stát se jedním ze
skutečných lidí. Posedlí běsy, trhání šelmami,
znovu a znovu hynoucí v troskách toho, co se
snažili postavit - chovají se jako nesmrtelní,
ačkoli mají dost příkladů toho, že jsou
obyčejní smrtelníci. Do takové krásy se nikdy
má duše nerozvíje...“ Tyhle ukázky jsem
vybral z míst, která se mi v knize nejvíc
líbila, ale určitě by se našla spousta dalších

zajímavých postřehů a myšlenek v této knize, každý by však asi našel jiné. Je tam hodně životní moudrosti i drobných lidských postřehů. Každopádně je to však knížka, která se nedá číst po kousíčkách, třeba v tramvaji. Zkoušel jsem to, ale brzy jsem se přistihl, že jen tupě zírám do knížky a smysl těch písmenek, natištěných do řádků mi někam ulít. Takže až budete mít opravdu klid a čas - doporučuji, je to dobré čtení. Ještě k otázce, zda patří kniha do žánru, či ne. Nevím. Převtělování do zvířat, svérázný způsob chápání času. - to by k tomu svádělo, ale myslím si, že to k tomu nestačí. Na druhé straně patří do žánru např. králičí „Cesta za domovem“? Nebo Londonův „Tulák po hvězdách“? LN 1987

